

© Ігор Жук, фото

Ірен Роздобудько — головний редактор журналу «Караван історій», та в першу чергу — талановита письменниця. Авторка понад 20 романів і 5 кіносценаріїв, лауреат і переможниця літературних конкурсів «Коронація слова», «Книга року» Бі-бі-сі, премії ім. Нестора Літописця, володарка престижної відзнаки «Золотий письменник України», Роздобудько дійсно творить історію сучасної української літератури.

Хто з чоловіків не мріяв про ідеальну дружину? Дружину, яка буде слухняною, покірною та щиро кохатиме свого обранця. Знайти таку дуже легко. Треба лише звернутися до ліцею слухняних дружин...

Пат — вихованка ліцею, яку переконують: усе, що відбувається за межами закладу, не варте уваги, а справжнє життя полягає у покірному служінні своєму майбутньому чоловікові. Та випадкове знайомство із саксофоністом, який завітав до їхнього закладу під час розслідування вбивства однієї з вихованок, відкриває їй очі: те, чому їх навчали, насправді омана, існує інше життя — вільне та прекрасне.

Намагаючись відборонити свою свободу, вона втікає з закладу й опиняється на вулиці, до якої зовсім не пристосована. Чи зможе вона вижити у світі, про який нічого не знає?

www.bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-5671-5

9 789661 456715

ЛБСД

ІРЕН РОЗДОБУДЬКО

ІРЕН РОЗДОБУДЬКО

МИ ЛЮБИМО ІРЕН РОЗДОБУДЬКО, МИ ЙЇ ВІРИМО І, ГОЛОВНЕ, — ЧИТАЄМО.
www.litakcent.com

ЛБСД

Ліцею Служняних Дружин

ЛІЦЕЮ
СЛУЖНЯНИХ
ДРУЖИН

ІРЕН
РОЗДОБУДЬКО

АВД

Віщій слухняних дружин

Роман

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Р64

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

В оформленні книги використані картини автора

Дизайнер обкладинки *Тетяна Коровіна*

ISBN 978-966-14-5671-5

- © Ірен Роздобудько, 2013
- © DepositPhotos.com / inxti74,
обкладинка, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», художнє
оформлення, 2013

За лаштунками гламуру

Відкриваючи кожну нову книгу Ірен Роздобудько, ніколи не знаєш, чого сподіватися. І щоразу залишається відчуття: оця — найкраща. От і кажу: «Ліцей слухняних дружин» — найкраща.

Ірен не одного з нас витягла з трясовини хандри, депресії, емоційного паралічу. Ніби простий текст — і раптом знаходиш точку відліку, аби жити. Отак завжди! Так було в мене з її «Якби», «Я знаю, що ти знаєш, що я знаю», «Все, що я хотіла сьогодні», «Лікарняною повістю»...

Що це за наркотична назва — «ЛСД»? Ідеться про наркотик залежних стосунків. «Певно, настав час подумати над тим, що не все в нашому житті — політика, кризи і “шоу-маст-гоу-он” (серед усього цього бедламу є ти, із власним коротким життям, із особистими переживаннями, із чудовими друзями й можливістю набувати власного досвіду), що ти людина, а не лялька і що... криза починається в голові. І якщо ти її туди допустиш — тобою буде легше керувати», — сказала мені письменниця в інтерв'ю, коли книга була у рукописі.

Це не детектив про сучасних гейш, не лавсторі, не соціальна фантастика. Це підкоп. А от під що — шукайте самі. Протест визрів у надрах гламуру: Ірен Роздобудько знає світ, про який пише, адже її ім'я пов'язане з журналами «Наталі», «Караван історій». І в тому, що саме вона повела читача за лаштунки «красивого життя», особлива пікантність ситуації.

Але є одна небезпека — проковтнути книгу одним духом, у читацькому азарті промчати від першої сторінки до останньої, відклавши невідкладне заради пригоди — і солодкої,

і моторошної, не схожої на всі інші, у які нас уплутувала українська література. А важлива кожна деталь, кожна фраза — від безборонно-самотньої «Дорогий щоденнику...» до Пісні пісень тростини для саксофону. «Утрачений рай — це коли починаєш мислити самотійно».

Із «ЛСД» — як із полотнами імпресіоністів: маєш справу з мінливістю вражень. Але нічого категоричного, прокурорського... Читаючи один уривок, несподівано подумала про булгаківську Маргариту, що вирвалася з золотої клітки, а через десяток сторінок — про сусідську бабусю з її дідуганом-тираном, який, було, випивши за День Перемоги, показував домашнім кузькіну мати. «Страх — ось що тримає людину в шлюбі», — кажуть у Ліцеї слухняних дружин. «Ніжність і повага! Старенькі жінка й чоловік, що заходять у море, турботливо підтримуючи одне одного», — тепер уже впевнені читачі Ірен Роздобудько.

У «ЛСД» *кожна* знайде щось своє — цукрова лялечка з титулом «Міс Велика Країна», дівчинка-студентка, дружина нардепа, засмикана тітонька, яка снить про олігарха для дочки. І *кожен* — від крутого хлопця, хто має себе за хазяїна життя, до он того роботяги з кухлем пива в п'ятницю ввечері. Бо чоловіки — як «наркоділери» щодо жінок: мають гріх — «велику чоловічу спокусу — розбестити невинну істоту протилежної статі. Тільки би знайти її — таке собі люстерко, у якому ти відіб'єшся на повний зріст із усіма своїми нездійсненими фантазіями, удаваним досвідом і пишхатістю півня».

І не такими вже безневинними після «ЛСД» виглядають усі ці кіношні шоу холостяків та казочки для попелюшок...

Дочитавши до крапки «ЛСД», одразу почала біло заздрити тим, для кого ця провокативна історія ще попереду. Щасливчики...

Тетяна Вергелес

ЧАСТИНА ПЕРША

Розділ перший

Щоденник

Дорогий щоденнику!

Сьогодні день має бути вдалим. Адже вчора на уроці літсуду пані Вчителька призначила мене прокурором у справі мадам де Реналь. Суд повинен відбутися сьогодні на другій парі — і я натхненно збираюся до шкільної будівлі.

Поясню, чому мені так радісно на душі: ще ніколи, за всі роки мого перебування в ЛСД мене не призначали прокурором, все більше підсудною або, в крайньому випадку, другим чи навіть десятим свідком.

Це через мою, як каже Озу, «страусячу» натуру: коли треба щось відстоювати, ухвалювати рішення чи сперечатися, я ховаю голову в пісок. А сьогодні маю довести всім ліцеїстам і пані Вчительці, що я не така вже нікчема!

Я задалегідь перечитала «Червоне і чорне» мсьє Стендаля ледь не сто разів, підкреслила потрібні місця олівцем і вірю, що можу бути гідним прокурором.

Суддею буде Рів, адвокатом — Озу, а підсудною, тобто мадам де Реналь, — мовчунка Ліл. Побачимо, що з того вийде. Сподіваюсь отримати не менш як дев'яносто дев'ять балів.

Оскільки я лише починаю ці записи, то, як наполягає пані Директорка, яка вчить нас вести щоденники і писати листівки краснописом, а не на клавіатурі компа, як це роблять стріти, потрібно старанно змалювати «експозицію».

Тобто ту частину розповіді, з якої буде зрозуміло, як і де ми живемо, про що мріємо, чого боїмося і до чого прагнемо.

Постараюся описати це якнайкраще, хоча воно й забирає багато часу. Але ж не можна заковтувати майбутній текст від самого початку, ніби машина для знищення паперів. Вправно викладати свої думки — одна з важливих речей у нашому навчанні і, звісно, подальшому житті, яке чекає на нас за стінами улюбленого закладу.

Отже, варто все пояснити. Тобто — створити «експозицію».

І почну я з наших імен, які стрітам можуть здатися трохи дивними.

Хоча ні! Спочатку ще пару слів про «стрітів».

Так ми називаємо всіх, хто перебуває поза межами таких пристойних навчальних закладів, як наш ліцей. Раніше, років десять-п'ятнадцять тому, їх називали «вуличними». Але мені здається, що «стріти» лунає краще і пристойніше, ніж це просте і трохи вульгарне поняття — «вуличні».

Зараз так вже не кажуть. Скажу більше: вимовити таке — все одно, що вилятися. І отримати за це «червону догану».

Ну от, тепер доведеться пояснювати, що таке «червона догана»! Адже є ще синя, зелена, жовта і найстрашніша — чорна...

Поясню коротко: за кожен некоректний вчинок, помилку чи слово ми, учениці, протягом навчального року отримуємо від пані Директорки кольорові картки. За словесні помилки — червоні, за погане засвоєння навчального предмета — сині, за погану поведінку — жовті, за хиби у зовнішньому вигляді — зелені. Про чорні краще промовчати! «Чорна догана», тобто чорний квадратик картону — це вже вирок! І — карцер.

Кожна «догана» пронумерована і продубльована. Дублікат залишається в шухляді пані Директорки. Тому ці картки ми ретельно зберігаємо як страшне нагадування про покарання наприкінці року. І готуємося до нього.

Неважко здогадатися, що ті, хто набрав більше червоних карток, мусять виправити свою мову шляхом різних завдань, які нам дає пані Директорка. Скажімо, минулого року одна семикласниця вивчила напам'ять п'єсу Шекспіра в оригіналі і декламувала уривки в актовому залі, доки не знепритомніла.

Володарки «жовтих доган» прибирають територію і вдень, і вночі.

А «зелених» позбавляють всіх благ у виборі одягу чи косметики...

«Чорні»... Ох... Просто сидять в карцері. Стільки днів, скільки мають тих карток.

Це — справедливі покарання.

Звісно, всі ми боремося, щоб цих доган було якомога менше.

Тепер, як і обіцяла і поки не заплуталась, почну з імен.

Тут також все просто.

Наші імена — не іноземні, як це може здатися на перший погляд. І не прізвиська (не дай Боже: у нас це карається «жовтою доганою!»). Це усього-на-всього перші літери наших повних імен! Не більше того!

Така форма звертання була прийнята дуже і дуже давно, ще в часи наших прабабусь. Але досі вважається дуже зручною у спілкуванні.

По-перше: коротко і ясно, по-друге, добре запам'ятовується, по-третє, як пояснює шкільний психолог, «не дає

вийти емоціям за рамки особистості». Це досить складне пояснення. Я розумію його так: кожен сам по собі, ніби квартира чи вілла з домофоном, куди не потрапиш, не знаючи повного набору цифр.

Звісно, в наших анкетах, які заповнюють рідні і близькі, посилаючи нас до цього закладу, стоять звичайні імена і прізвища. Але за роки перебування в його стінах ці імена витираються з пам'яті, адже голова наповнюється купою інших знань. Тут вже не до того, щоб пам'ятати, хто ти така — Ганнуся чи Марія. А ще спробуй запам'ятати по батькові та прізвище! Суцільна маячня!

Одного разу, присягаюсь, суто випадково, коли Озу хворіла, а я відсиджувала біля її ліжка в лазареті необхідну для виявлення милосердя годину, то підглядела, що в її анкеті, котру переглядала медсестра на предмет спадкових хвороб, записано, що її звать Ольгою Зенонівною Урбанською.

Скорочено і є — Озу. Гарно і коротко.

Можливо, Рів звать Раїсою чи Розою, Ліл — Ларисою або Ліною.

Але це банально і не романтично. Тому я рада, що мене звать Пат.

Ночами, коли не спиться або за розкладом настає час «романтичних дівочих мрій» (які ми потім занотовуємо в окремий загальний зошит для майбутніх поколінь курсанток ліцею), я уявляю, що моє повне ім'я — Патрисія чи Памела. Звучить гарно, як у леді.

Ну от. З іменами покінчено.

Тепер про той урок, на якому сьогодні я маю виявити впевненість і бездоганне знання матеріалу.

Я обожнюю літсуд!

Це мій найулюбленіший предмет. Хоча у нас, курсанток одинадцятого, передостаннього, класу є ще «домознавство», «рукоділья», «економія» та «гендерознавство».

В останньому, дванадцятому, замість курсу з партнерських стосунків, що входить до «гендерознавства», ми будемо більш ретельно вивчати все, що пов'язане з сексом. Фізіологію стосунків. Цікаво. І трохи моторошно — що дізнаємося?

Але це буде наступного року.

Поки що, як я вже говорила, мій улюблений предмет — «літсуд».

Чим він такий цікавий?

Ну, по-перше, я умліваю від любовних романів!

У нашій бібліотеці, у відділі для старшокласниць, їх безліч.

Обожнюю ці рожеві, бузкові, небесно-блакитні покетбуки з прегарними дамами і джентльменами на обкладинках.

Вони навіть пахнуть! Візьмеш до рук і одразу ніби в торт поринаєш — в роті стає солодко, у всьому тілі — тепло і пухнасто. Життя здається прекрасним, багатообіцяючим! А по-іншому й бути не може. Бузково-рожеве щастя так і лізе у вуха, в ніздрі, до рота, а в голові лунає музика: «Він-взяв-її-за-плечі-і-їхні-вуста-злилися-в-гарячому-поцілунку...» Ох...

Про поцілунки ми ще нічого не знаємо. І це так бентежить. Як це — «вуста злилися»? І якщо вони «злилися», то куди ж поділися носи й очі? Але такі речі ми ніколи не обговорюємо. Це непристойно.

На літсуді ми таких книжок з позакласного читання не вивчаємо.

На уроках ми вивчаємо світову класику, як і звичайні стріти у своїх загальноосвітніх школах. Тільки підходимо до неї

з іншого боку. З цікавішого і практичнішого. Так би мовити, пристосовуємо ситуації до життя. Адже класика — вона класикою і є: повчальна і слухна для всіх часів.

У мене ще буде час докладно змалювати, як відбувається урок. Тим більше, що саме сьогодні ми судимо мадам де Реналь з «Червоного та чорного» і я, саме я, маю честь вперше в житті бути її прокурором. Ще не знаю, як все пройде, а тому додам кілька слів про наш ліцей.

Тобто змалювання експозиції має відбутися за всіма правилами.

Отже, нашому ліцею безліч років! А прадавні документи, що висять в музеї, взагалі свідчать, що ЛСД існував завжди.

Ви тільки уявіть-но собі цей термін: завжди! Як Всесвіт. Як Земля. Коли таке уявляєш, аж моторошно стає. І така гордість охоплює!

У музейному залі, котрий відчиняють лише під час великих урочистостей, зберігаються вицвілі документи, написані специфічним, розробленим ще черницями ордену Слухняних Дружин, краснописом.

Вони свідчать про переслідування закладу за часів інквізиції і полювання на відьом, про розквіт культури завдяки нашим випускницям в епоху Відродження, про їхню самовідданість воїнам Вітчизни в скрутні воєнні часи.

Тут зберігаються тонни листів із безліччю подяк із різних куточків світу, мільйони світлин щасливих усміхнених пар, утворених завдяки існуванню ЛСД.

Є окремих, зворушливий стенд, на полицях якого — фотокартки немовлят. Сад немовлят! Ціла земна куля, засаджена нами!

Зміст

Передмова	5
Частина перша.....	7
Частина друга	283

Літературно-художнє видання

РОЗДОБУДЬКО Ірен
ЛСД. Ліцей слухняних дружин
(Роман)

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Н. Я. Радченко*

Підписано до друку 03.06.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Garamond». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 6000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

КИЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»

04655, м. Київ, просп. Московський, 10-Б, оф. 33
тел. +38 (044) 351-14-39,
+38 (067) 572-63-34,
e-mail: booksmt@rambler.ru

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю.Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 18
тел. +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ІКЦ “Кредо”»

83096, м. Донецьк,
вул. Куйбишева, 131-Г
тел. +38 (062) 345-63-08, +38 (062) 348-37-92, +38 (062) 348-37-86
e-mail: fenix@kredo.net.ua
www.kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Роздобудько І.

Р64 ЛСД. Ліцей слухняних дружин : роман / Ірен Роздобудько ; передм. Т. Вергелес. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 320 с. : іл.

ISBN 978-966-14-5671-5

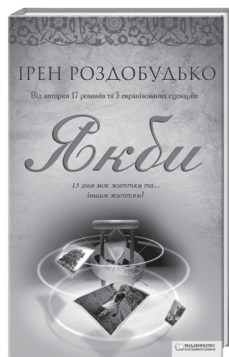
Ідеальні дівчата з ідеальним вихованням... Невже вони жертви таємної змови проти людства, яка існує ще з непам'ятних часів? Мета її — виховати слухняних і безпорадних жінок, покірних рабниць для майбутніх чоловіків. Коли гине вихованка одного з елітних навчальних закладів, приховати інформацію не вдається, бо є ті, кому не байдужа доля дівчат...

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

ВІД
ЗОЛОТОГО ПИСЬМЕННИКА УКРАЇНИ
ІРЕН РОЗДОБУДЬКО

Якби можна було повернутися в минуле і щось змінити — хто про таке не мріяв? Навіть успішній журналістці й начебто щасливій дружині Ніці є що виправити. Є дівчинка — та це ж сама Ніка, тільки на 30 років молодша. І є хлопчик — її найкращий друг, життя якого скінчиться зарано. Завтра він загине в автокатастрофі, а Ніка помре для телебачення — після страшного потрясіння почне затинатися. Щоб завадити цьому, треба вирушити в минуле. І не обов'язково вигадувати машину часу — досить просто увійти до свого старого під'їзду... Ні, вона не з'їхала з глузду, то лікар порадив: вона ж хоче нарешті припинити затинатися та почути свій голос у прямому ефірі! Чи чого вона насправді хоче? Урятувати товариша своїх дитячих ігор? Або у 80-х, у добу дефіциту, стати в чергу за справжнім коханням?

Мирослава дізналася, що їй лишилося жити лічені дні. Ця звістка перевернула її світ, і несподівано до неї прийшло прозріння: «вдалий» шлюб насправді — суцільний фарс, а «зразковий» чоловік планомірно вбиває в ній особистість. Унормоване, «розкладене по полечках» життя летить шкереберть, і тепер Мирослава готова на будь-які авантюри. Та чи зможе вона в цей один-єдиний

день стати такою людиною, якою навіть не мріяла бути: зважитися на справжні вчинки, сміливо подивитися в майбутнє й нарешті відчути щастя?